

Nič ni odgovoril. Pogladi me je po glavici z lepo prečico v sredi:

»Noričica mala . . . , noričica!«

»Zakaj sem noričica?« sem ga vprašala, loveč ga za roko.

»To izveš kdaj pozneje, ljubka Ket!« je zaklical in začel mahati s palico, da je jela žvižgati.

Popoldne je pet starejših in deset mladih šimpanzov krenilo v »svet«. Držala sem se »strička«.

Šli smo vedno po vejah dreves. Sploh se nismo spuščali na zemljo. Vsa drevesa so se vezala med seboj s svojimi vejami. Tvorila so nad zemljo zeleno streho. Popolnoma tako, kakršno je imela naša kočica.

Mrak in sopara sta vladala pod drevesi. Grmovje in bičevje je dvigalo svoje mladike kvišku. Solnce ni tu sem nikamor pogledalo. Z blatne zemlje so se dvigale sopare. Tam je gnilo drevje, podrto od viharjev. Kakor sence so se premikale v mraku črne gozdne antilope. S trudom dvigajoč kopita iz močvirja je oprezno korakal samotni bivol. Brez šuma so se plazile kače.

Papige in drugi ptiči so kričali in žvrgoleli nekje visoko.

Od daleč se je nekaj bleščalo. Bilo je veliko jezero.

Okrog so rasli visoki bambusi in gosto grmičevje.

Na krik Ori-Orija smo splezali više. Vse jezero je ležalo sedaj pod nami.

»Ne razsajajte sedaj, pa glejte razne čudeže,« je svetoval z nasmehom Kir.

Počepnila sem na veji in se razgledovala okoli.

Ničesar nenavadnega nisem videla. Vendar, ko sem se dobro ogledala, sem opazila na jezeru pri bregu kup kamenja. Letale so po njem bele male čaplje in nekakšni drugi ptiči. Namah se je kamenje premaknilo.

»Ojej!« sem zavpila.

»Cit!« je zamrmral Ori-Ori in me je vščipnil v ramo.

Umolknila sem. Kamenje se je medtem pogreznilo v vodi. Leno je plavalo k bregu. Naposled je šlo iz jezera. Bile so to ogromne, spi-

tane pošasti. Debeli trebuhu so jim viseli med nogami. O, te noge! Spominjale so na kratke odrezke debel. Pošasti so težko stopale z glavami, povešenimi k zemlji. Stokale so in glasno sopihale.

Šle so druga za drugo. Ko so odšle, sem opazila na bregu dovolj globok rov. Vdrle so ga z nogami.

Ori-Ori se je sklonil k meni.

»To so povodni konji!« je zašepetal. »Dobra, lena žival!«

Pošasti so se medtem razšle po grmovju.

Od časa do časa so odpirale gobce. Pokazali so se ogromni krivi čekani in spredaj štrleči zobje. Zevali so in rjuli. Rjojenje je bilo podobno grmenju, ki me je bilo pred nedavnim prestrašilo.

Nekateri vodni konji so legli v travo. Ležali so z odprtimi gobci. Mali sinji ptički so brez strahu letali vanje. Grebli so pošastim po zobeh in odnašali mrčes. Bele male čaplje so sedale na hrbte vodnih konj. Iskale so na njih pijavk in polžev. Gotovo se jih je mnogo pri-

lepilo na grobo kožo debeluhov. Delo čapelj je ugajalo debelim lenuhom. Stokali in mrmrali so iz zadovoljnosti.

Vampeži so si priredili pojedino na bregu jezera. S sprednjimi, štrlečimi zobmi so zgrinjali cele kupe sočne trave. S krivimi čekani so ruvali korenike bambusov. Mislila sem, da požro vso džunglo.

K sreči so vendar začeli striči z ušesi. Glasno so sopihali in migali s kratkimi repi. Eden od vodnih konjev je tiho rignil. Namah se je vsa čreda vrgla v vodo. Čez hip sem jih zopet uzrla. Skrili so se pod vejami, visečimi nad jezerom. Iztezali so le gobce, oči in ušesa.

»Cit!« sta siknila Kir in Ori-Ori.

Od gozda sem je šlo s truščem nekaj ogromnega. Pripogibala so se in s treskom padala mlada drevesa. Zibale so se gošče teptanih bambusov. Treskanje je postajalo vedno glasnejše. Naposled se je grmovje začelo upogibati in odpirati.

Na breg so stopili novi velikani in debeluhi. Še večji in čudovitejši.

»Ha, ha, ha — sloni!« se je tiho zasmeljal »striček«.

Čudna so ta bitja! Po ogromnosti in barvi so podobna sivim skalam. Onim namreč, ki leže v džungli nedaleč od naše naselbine.

Ogromne živali! Glave so imele tako široke, da bi moglo nanje udobno sesti deset starih šimpanzov. Ušesa iste širokosti so se nemirno premikala. Bila so podobna velikim listom, ki jih stresa veter.

»Ojej!« se mi je izvil tih vzklík. »Imajo dva repa.«

»Ta od glave ni — rep,« se je zasmejal Ori-Ori. »To je rilec.«

»Kaj je to rilec?«

»Hm!« je zamrmral striček. »To je pametna stvar. Vidiš, kako sloni okretno smukajo mlado vejevje? Rilec — to je kakor naša roka. Sedaj pa poglej! Sloni pijejo vodo, da jo vlečejo z rilci, kakor mi z usti. Rilec daje tudi glas. To se pravi — trobiti. Evo, tako!«

Eden slonov je v tem trenutku stegnil rilec in se oglasil.

»O...o...o...o!« se je streslo ozračje okoli.

Ta glas je dolgo odmeval po džungli. Nekdo, ki je bil skrit v njej, je venomer ponavljal: .

»O...o...o...o!«

Na to znamenje so sloni šli k jezeru.

Nisem se mogla zdržati smeha.

Začeli so si obliovati hrbte s tem, da so z rilci brizgali curke vode.

Drgnili so si medsebojno vratove in boke, godrnjali in vzklíkali.

Iz malih, smešnih gobcev so strčali dolgi, beli čekani.

Po kopeli so sloni šli na breg. Sedaj sem razumela, čemu in zakaj služijo dolgi, zakrivljeni čekani. Velikani so z njimi rušili mlada drevesa in ruvali korenine.

(Dalje prih.)